

ÁGH ISTVÁN

Narajama

Lepörgettem a zarándokéneket,
 a megszabott úton végigmentem,
 akinek az ideje elérkezett,
 hátamra vettem, szívemen viseltem,
 belső parancsra végeztem a dolgot,
 magamtól sem kérdeztem, mivégre?
 szolgálatomnak nem oka volt fontos,
 csak az út, mely az érkezést ígérte,
 a késő őszre érő elmúlást
 szolgáltam kölcsönadott lábaimmal,
 a Narajama hegy áldozatát
 mint egy málhát a tetőre juttattam,
 egy asszonyt vittem föl a hátamon,
 halálba segítettem, aki megkért,
 s én rokkantam bele, mint annyiszor,
 ha megláttam, mi lesz velem a végén,
 a lopakodó hollók sötétjében
 mint a hófoltok, villogtak a csontok,
 valami egy szemgödörből nézett,
 és valakit ijesztőn feltámasztott,
 hanyag közönnyel gyűltek közelemben,
 sziklafalak tövében feküdtek,
 néhányat a csontjáról fölismertem,
 de meg is szólíhattam volna mindet,
 a szétszórt maradványok iszonyatos
 látványától szédültem a magasban,
 mintha én hoznám az áldozatot,
 azzal, hogy megint életben maradtam.

ÁGH ISTVÁN (1938) Budapest

Elmaradt megbocsátás

Eszembe jutnak, s szégyenkezve bánom
 vétkeimet a védtelen nővel szemben,
 nem azt bántottam vissza, aki ártott,
 vakon mentem az ártatlanok ellen,
 mintha szabadna őket megalázni,
 ha szabadságuk áldozták föl értem,
 mindig izgalmasabbnak tűnt a másik,
 és annál inkább, ha már rám se néztek,

így játszottam szerintük Biberákot
 s Casanovát, ahogy forgott a színpad,
 azt gondoltam, aki szeret, az boldog,
 hiszen nem látszik kiszolgáltatottnak,
 számukra tét, ami nekem kaland volt,
 magányból vagy családból jöttek hozzám,
 zavarba ejtő szűz vagy érett asszony
 gerjesztette azt a kábító zsongást,

most mégis az utolsó kép kísért,
 a megdöbbenés arckifejezése,
 a düh, a dac, a kétségbeesés,
 a fellebbezést nem tűrő ítélet,
 Évák, Annák, Máriák, Gabriellák,
 s más névtelenné feledt többiek,
 már megint elmarad a megbocsátás,
 ha szóba hozni sincs kinek?

Evangélium

Jézusra lettél a kínszenvedésben,
 ő lett utad végének égi társa,
 keddre esett a bibliai péntek,
 keresztté változott a betegágyad,
 meddig hitted, amiben addig bíztál?
 csak a messiás tudhatta, mi lesz majd,
 a rémület végigzuhant az arcán,
 hideg és véres verejtéket izzadt,
 téged a vész alattomosan támadt,
 mint akit lopva halálra ítélték,
 a rám vetített, fénylő árvaságod
 nem fért bele szemeid tükrébe,
 mentél volna a szép híves patakra,
 mint a szarvas, vágyódtál Uradhoz,
 aki a mivoltából kiragadva,
 mint nádas a szélben megborzongott,
 egy szinten a két ordas latorral
 a legmélyebb szakadékból kiáltott,
 mintha az Atya is elhagyta volna,
 csak az ember maradt isten fiából,
 világméretű aljasságok szennyét
 állta ki, és végül fenékig itta
 a keserűség epével telt kelyhét,
 s miatta érzem, hogy még most is itt vagy,
 a corpus föltámadt a Pietából,
 ahogy hanyatló kezedet foghattam,
 úgy éreztem, megváltott a halálod,
 s eltékozolt hitemet visszaadta.

Átváltozás

Bóbiskoltam fonott karosszékekben,
 vászonkalap csúszott homlokomra,
 álmosan, de félig-meddig ébren
 kerültem egy más dimenzióba,
 gyermek-éden sugárzott előttem,
 fény és árny a múlttal összejátszott,
 vibrált, mint a hunyorgás szememben,
 meghátráltak tőlem a határok,

félbehagyott őzzel bezárólag
 ért véget a táj rám eső része,
 úgy tűntem el, ahogy fölszívódtam,
 magasles felől is észrevétlen,
 szívárogtam mindenféle kérgen,
 mérges száron, savanyú virágon,
 perc alatt az évgyűrűkhöz mérten
 júliusi forró délutánon.

A sík gyűrődései

Alám kúsznak a sík gyűrődései,
 sehol egyetlen pont, mely biztonságos,
 hova bátran helyezném lépteim,
 belebotlik az aszfaltba a lábam,
 máskor is ez volt, csak nem vettem észre
 a sok púpot, gödröt, kiszögellést,
 ami egy fiatalnak észrevétlen,
 abba az öreg beverheti fejét,
 nemcsak én, az utca is megváltozott,
 meredekebb a járda a szívemnek,
 most már ott kapaszkodok, fujtatok,
 ahol előlem táncléptekkel kitérnek,
 s ráfordulok az egyenletes terepre,
 s addig jutok, ameddig visz az út,
 apránként kell a felszínt fölfedeznem,
 anélkül, hogy tudnám, mi van alul.

Őt keresem

Keresem a rengeteg holmi közt
 azt az egyet, minél nincs fontosabb,
 míg nem találom, addig tőle függ
 minden dolgom, most már fél év alatt,
 hova tűnhetett, mintha semmibe
 veszett volna, elnyelte a lakás,
 takarta, míg másikat fedezett,
 blúz a szoknyát, kabát a kardigánt,
 amit bezár és foglyul ejt a fal,
 ugyanaz, hát még mindig van remény,
 keressem csak az utána maradt
 kelléket, mely a melegétől élt,
 a rengetegben nem tudom, melyik
 az időt álló egyetlen darab,
 hisz rá gondoltat mindig mindegyik,
 s amit találok, csupa holt anyag.

Hallucináció

Beszűrődik egy finom női hang
az emeletről vagy az utca felől,
mindig onnan, amerre fordulok,
a beszéd valamelyest ismerős,
talán azért, mert magyarul folyik,
torzul a fal s az ablak közegén,
lehetne a házunkból valaki,
amint magában hangosan beszél,
anélkül, hogy egy szavát érteném,
megfejthetem érzelmes dallamát,
hisz úgy hat rám, akár a csalogány,
májusban, mikor nyílik az akác,
nem te vagy az? távoli szavaid
visszhangja kél életre nélküled,
s én azt hiszem, valaki odakinn,
pedig pulzusom lüktet idebenn.

Alkonyat

Az ég rostája csillagot szítál,
levélhullásban süllyed le a nap,
sejtek valami nagy tragédiát,
ahogy a lomb az ágról leszakad,
ami az életemből összegyűlt,
mint az avar egyetlen éven át,
nyúlik hozzám az elmúlás felől
a rengeteg elhullott kézfogás,
valamennyi régi jóakaróm,
s nyitott tenyérrel közelítenek,
ha volna ellenségem valahol,
nincs miért hízelegjen ellenem,
mindnyájunkra egy nap alkonyodik,
azon túl minden másképpen igaz,
az üdvözlésen át a búcsúig,
akár egy naplemente, annyi csak.